

Een wervelende en expressieve viering van neurodiversiteit

Dans- en muziektheatervoorstelling *Normality No More* haalt de liederencyclus *Die Winterreise* liefdevol uit elkaar en blaast die vanuit een hedendaagse kijk een compleet nieuw leven in.

In de voorstelling 'Normality No More' wordt een ode gebracht aan het neurodivergente brein. Beeld Andreas Terlaak

Countertenor Arturo den Hartog zingt het huiveringwekkende lied *Die Krähe* alsof hij zich ermee vastklampt aan het leven. Hij staat wijdbeens, de rug recht en de knieën gebogen, zodat de benen een hoek van 90 graden maken. Op, over en om hem heen danst Mariko Shimoda de kraaien, de doodsvogels, die in zijn hoofd fladderen en hem het leven willen afpikken. Haar voeten raken de grond niet; ze kronkelt om hem heen met klauwende armen en verstikkende benen.

In de 19e-eeuwse liederencyclus *Die Winterreise* van de romantische componist Franz Schubert gaat de hoofdpersoon na een afwijzing in de liefde op reis om zichzelf te zoeken. Een zoektocht naar de eigen identiteit. In de dans- en muziektheatervoorstelling *Normality No More*, in première gegaan op 20 december in Theater Rotterdam, is de liederencyclus liefdevol uit elkaar gehaald en vanuit een hedendaagse neurologische kijk op identiteit een compleet nieuw leven ingeblazen.

De eigenheid van elk mensengerein

Het is een zeer geslaagd gesamtkunstwerk geworden, waarin dans, muziek en tekst ieder een gelijkwaardige plek innemen en met veel gevoel – en af en toe de nodige humor – in elkaar overvloeien om kleur te geven aan het idee van neurodiversiteit. Voor de choreografie tekende Davide Bellotta, van 2011 tot en met 2019 danser bij Conny Janssen Danst, die hiermee verrassend debuteert in de grote zaal. Het Ragazze Quartet en Via Berlin leveren hun gelijkwaardige tekstuele en muzikale bijdragen en leggen eigenwijze, interessante accenten met de inbreng van stemkunstenaar

Genevieve Murphy, tekstschrijver Lucky Fonz III en zangeres Ntjam Rosie. Ria Marks deed de eindregie.

Musici, dansers en verteller Dagmar Slagmolen belichamen en verklanken hoe in onze tijd de eigenheid van elk mensenbrein een label heeft gekregen (“adhd ocd – spd of ptss / pdd-nos of fobia – borderline of blablabla / polonaise aan je lijf – That’s how it goes in de DSM-5”) op een manier die doet denken aan de optocht van Jeroen Bosch’ *De tuin der lusten*, in een werveling van lichamen, instrumenten en stemmen. Dansers rukken in hun expressieve passen aan de arm van de violist, stampen mee met de maat om de trom aan te vullen en zangers draaien even expressief met hun armen en bovenlichaam als met hun stem. Verwonderend, deze veelheid. Fijn.